

UZASADNIENIE

R. K. w pozwie z dnia 4 kwietnia 2013r. (k. 2 – 8, koperta z data nadania k. 92), skierowanym przeciwko (...) S.A. w Ł., wniosła o zasądzenie kwoty 80.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 kwietnia 2009r. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę oraz kosztami procesu obejmującymi kwotę 7.200 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego i 34 zł z tytułu opłat skarbowych od pełnomocnictw.

Powódka podniosła, że w dniu 8 października 2008r. w miejscowości Z. doszło do zderzenia pojazdów mechanicznych, w którym powódka doznała rozległych obrażeń ciała. Sprawcą wypadku był mąż powódki, który prowadził pojazd mechaniczny ubezpieczony w zakresie OC w pozwanym Towarzystwie (...).

W chwili wypadku powódka była zdrową i młodą kobietą (miała wówczas 40 lat), natomiast wypadek zmienił całe jej życie. W wyniku wypadku doznała wstrząsu urazowego, złamania trzonu uda prawego, otwartego wieloodłamowego złamania w zakresie 1/3 bliższej trzonu kości piszczelowej i kości strzałkowej lewej, złamania kostki przyśrodkowej podudzia prawego, wieloodłamowego złamania obu gałęzi kości łonowej po stronie lewej oraz zmiążdżeniowo ran w zakresie obu podudzi z ubytkiem skóry. W dniach 1 i 3 grudnia 2008r. przeszła dwie operacje ortopedyczne, w dniu 5 stycznia 2009r. przeszła zabieg pokrycia ran siatkowym przeszczepem skóry pośredniej, który został pobrany z obu ud powódki. We wrześniu 2009r. powódka była ponownie hospitalizowana z rozpoznaniem stanu po przeszczepach skórnych obu podudzi, stanu po złamaniu kości udowej i podudzia leczonych operacyjnie zrostem opóźnionym, przetoki skórno-mięśniowej podudzia prawego oraz znacznej dystrukcji bólowo-ruchowej stanów kończyn dolnych i w dniu 16 września 2009r. wycięto powódce przetokę podudzia prawego.

Poza tym, był bardzo zły stan psychofizyczny powódki po przebytych urazach i związanym z nim leczeniem. Wymagała pomocy osób trzecich, zmuszona była podjąć bardzo wyczerpującą fizycznie i psychicznie rehabilitację, a pomimo upływu kilku lat od wypadku ma nadal problemy w poruszaniu się i wobec doznanych urazów pozbawiona została możliwości kontynuowania pracy zarobkowej. Wypadek odbił się również negatywnie na zdrowiu psychicznym powódki – leczy się psychiatrycznie z powodu stanów lękowych, zaburzeń nerwicowych i depresją.

Pozwany wypłacił powódce kwotę 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, która jest jednak znacznie zaniżona.

Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2013r. (k. 123) Sąd zwolnił powódkę od kosztów sądowych w całości.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 15 lipca 2013r. (k. 128) wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, a co do wniosku powódki o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł, wniósł o przyjęcie stawki wynagrodzenia na poziomie minimalnym, tj. 3.600 zł.

Pozwany wskazał, że uznał zasadę swojej odpowiedzialności i po ustaleniu, że u powódki wystąpił 80 % uszczerbek na zdrowiu, wypłacił powódce w latach 2009 – 2010 zadośćuczynienie w łącznej wysokości 100.000 zł, które jest adekwatne do poniesionych przez powódkę cierpień wynikających z wypadku.

Pozwany podniósł zarzut 20 % przyczynienia się powódki do powstania szkody przez niezapięcie pasów bezpieczeństwa oraz zarzut częściowego przedawnienia roszczenia odsetkowego.

Powódka w piśmie procesowym z dnia 18 października 2013r. (k. 155) rozszerzyła powództwo przez żądanie ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość wobec powódki za skutki wypadku z dnia 8 października 2008r., a uzasadnienie tego roszczenia zawarła na stronie 6 pozwu (k. 7).

Powódka w piśmie procesowym z dnia 8 lutego 2016r. (k. 247 – 249) po raz kolejny rozszerzyła powództwo, żądając zasądzenia od pozwanego kwoty 200.000 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 80.000 zł od dnia 8 kwietnia 2009r., a

od kwoty 120.000 zł od 7. dnia od dnia doręczenia pozwanemu pisma z rozszerzeniem powództwa. W ocenie powódki, kwotą zadośćuczynienia, która rekompensuje doznaną przez nią krzywdę jest kwota 300.000 zł, a skoro pozwany wypłacił z tego tytułu 100.000 zł, to żądanie dopłaty 200.000 zł jest w pełni uzasadnione. Co do zarzutu przyczynienia się powódki do wypadku, powódka podniosła, że pozwany nie udowodnił, że powódka nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa w chwili wypadku.

Powyższe pismo z rozszerzeniem powództwa zostało doręczone pozwanemu w dniu 24 lutego 2016r., co przyznał pozwany w odpowiedzi na rozszerzenie powództwa.

Pozwany w piśmie procesowym z dnia 6 kwietnia 2016r. (k. 259) wniósł o oddalenie powództwa także w rozszerzonym zakresie oraz cofnął zarzut przyczynienia się powódki do powstania szkody.

Co do żądanej kwoty zadośćuczynienia, pozwany podniósł, że wypłacił powódce 100.000 zł w latach 2009 – 2010, a realna wartość tej kwoty wynosi obecnie 120.000 zł, uwzględniając wzrost przeciętnego wynagrodzenia w latach 2009 – 2016.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

K. K., mąż powódki, kierując samochodem marki M., spowodował w dniu 8 października 2008r. w Z. wypadek drogowy, doprowadzając do zderzenia z samochodem marki M.. W wypadku została poszkodowana powódka, pasażerka samochodu marki M.. Posiadacz samochodu kierowanego przez męża powódki miał zawartą umowę OC z pozwanym Towarzystwem (...).

(niesporne, postanowienie o umorzeniu dochodzenia i notatka urzędowa k. 11, 12

w aktach postępowania przygotowawczego – koperta k. 142,

polisa k. 3 w aktach szkody)

Powódka w chwili wypadku miała 40 lat. Przed wypadkiem była zdrową i aktywną kobietą. Miała stałą pracę, pracowała jako kucharz. W chwili wypadku miała zapięte pasy bezpieczeństwa.

(niesporne, zeznania świadka K. K.),

protokół rozprawy – czas nagrania 13 min.23 sek. – 26 min.8 sek. k. 152 – 153)

Z miejsca wypadku powódka została przetransportowana do szpitala w S. na Oddział Urazowo-Ortopedyczny, w którym przebywała do dnia 29 grudnia 2008r. z rozpoznaniem wstrząsu urazowego, złamania trzonu uda prawego, otwartego wieloodłamowego złamania w zakresie 1/3 bliższej trzonu kości piszczelowej i kości strzałkowej lewej, złamania kostki przyśrodkowej podudzia prawego, wieloodłamowego złamania obu gałęzi kości łonowej po stronie lewej oraz ran zmiążdżeniowo szarpanych w zakresie obu podudzi z ubytkiem skóry.

Wykonano u powódki zabieg repozycji złamanego uda i zespolenie dynamiczne gwoździem śródszpikowym blokowanym oraz zabieg repozycji podudzia i zespolenie przy pomocy dwóch prętów E.. Przy wypisie zalecono obciążenie kończyn dolnych. (karta informacyjna k. 40 - 41)

Ze szpitala w S. powódka została przewieziona na Oddział (...) w K., w którym przebywała do dnia 16 stycznia 2009r. z rozpoznaniem stanu po urazie wielonarządowym oraz pourazowych ran z rozległym ubytkiem skóry obu podudzi. Zastosowano leczenie polegające na oczyszczeniu ran z martwych tkanek, przygotowano podłoża rany do przeszczepu skóry oraz przeszczepiono skórę pośredniej grubości pobraną z obu ud.

(karta informacyjna k. 42)

W dniach 16 września – 21 września 2009r. powódka ponownie przebywała na Oddziale (...) Urazowo-Ortopedycznej (...) Szpitala z rozpoznaniem przetoki skórno-mięśniowej podudzia prawego, stanu po przeszczepach skórnych obu podudzi, stanu po złamaniu kości udowej i podudzia leczonych operacyjnie powikłanych zrostem opóźnionym oraz znacznej dystrukcji bólowo-ruchowej stawów kończyn dolnych. Przeprowadzono zabieg wycięcia przetoki z podudzia prawego.

(karta informacyjna k. 43)

Z ortopedycznego punktu widzenia, powódka doznała uszczerbku na zdrowiu w łącznej wysokości 43 %.

(orzeczenie lekarskie końcowe k. 189 -185 akt szkody)

Kończyna dolna prawa: na powierzchni przyśrodkowej, przedniej i bocznej prawego uda widoczne są przylegające do siebie pooperacyjne blizny płaszczyznowe, białe odbarwione, przebiegające pionowo („pasmowato”), równoległe do siebie na całej długości uda (od pachwiny do kolana). Podudzie prawe na całej jego długości pokryte jest bliznami po ubytkach tkanek (skóry i mięśni) pokrytych wgojonymi wolnymi przeszczepami skóry – w odcinku górnym (podkolanowym) i dolnym (nakostkowym) okrężnymi, w odcinku środkowym obejmującymi powierzchnię przednią – zapadniętymi (zagłębionymi).

Kończyna dolna lewa: na powierzchni przyśrodkowej, przedniej i bocznej lewego uda widoczne są przylegające do siebie pooperacyjne blizny płaszczyznowe, białe odbarwione, przebiegające pionowo („pasmowato”), równoległe do siebie na całej długości uda (od pachwiny do kolana).

Podudzie lewe na całej jego długości pokryte jest bliznami po ubytkach tkanek (skóry i mięśni) pokrytych wgojonymi wolnymi przeszczepami skóry – w odcinku górnym (podkolanowym) okrężną, w odcinku środkowym obejmującymi powierzchnię przednią – zapadniętymi (zagłębionymi).

Podudzie prawe zniekształcone jest ponadto przez boczne i przyśrodkowe uwypuklenia (spowodowane przerostem ziarniny ran zmiążdżeniowych pierwotnie – po wycięciach tkanek martwiczych – otwartych).

W 1/3 dolnego odcinka blizny na przedniej powierzchni podudzia obecna jest rana otwarta owrzodzenia troficznego sącząca wydzieliną ropną.

Negatywnymi, i trwałymi bo nieodwracalnymi, następstwami wypadku z dnia 8 października 2008r. z punktu widzenia chirurgii plastycznej są u powódki blizny pooperacyjne obu ud oraz, i przede wszystkim, deformacje pourazowe obu podudzi stanowiące anatomicznie ich deformacją tak znacznego stopnia, że stanowią amputację wyglądu obu podudzi.

Trwały uszczerbek na zdrowiu powódki z tego tytułu oceniany wyłącznie z punktu widzenia chirurgii plastycznej wynosi 40 % (20 % dla podudzia lewego + 20 % dla podudzia prawego).

Cierpienia fizyczne powódki, jako dolegliwości bólowe związane z urazami doznanymi przez nią w wypadku z dnia 8 października 2008r. oraz z przebiegiem jej leczenia operacyjnego były znacznego stopnia.

Rokowania na przyszłość co do pozostających blizn i zniekształceń pourazowych podudzi, są niepomyślne, ponieważ są trwałe i nieodwracalne i nie podlegają ani sposobom ani metodom stosowanym w chirurgii plastycznej dla minimalizacji blizn, które nigdy jednak nie są w stanie doprowadzić do ich całkowitej likwidacji (blizny i zniekształcenia podudzi u powódki nie kwalifikują się zresztą do ich jakiegokolwiek korekty chirurgicznej).

Rokowania na przyszłość u powódki znacznie pogarsza możliwość nie tylko nie zagojenia się u niej owrzodzenia troficznego na lewym podudziu (które może być obecne dożywno) ale także możliwość powstawania następnych owrzodzeń troficznym (niedokrwiennych) w obrębie obu podudzi (ryzyko ich powstania wynosi statystycznie u powódki obecnie w 48 roku życia 40 %, a w 70 roku życia powódki – czyli w 2038 roku – będzie wynosiło 80 %)

(opinia pisemna biegłego lekarza chirurga plastyka

C. D. k. 204 – 208)

U powódki na skutek odniesionych obrażeń, rozwinęły się zaburzenia depresyjno-lękowe, które były skutkiem przeżywania przez powódkę silnego bólu, unieruchomienia, utraty sprawności, oszpeceń i obawy o przyszłość. Przewlekły ból wywołuje depresję, co wynika ze wspólnego podłoża mechanizmów biochemicznych dla bólu i depresji. Ból jest wielowymiarowym fenomenem poznawczym a osoba cierpiąca doświadcza nie tylko swoistego wrażenia somatycznego, ale także poczucia zagrożenia i lęku. Bólowi przewlekłemu trwającemu ponad 3 miesiące towarzyszy załamanie się zdolności adaptacyjnych, znaczne cierpienie psychiczne i upośledzenie funkcjonowania społecznego.

Powódka podjęła leczenie psychiatryczne od maja 2009r. oraz psychoterapię wspierającą od roku 2012, które kontynuuje do chwili obecnej.

Stan psychiczny powódki uległ częściowej poprawie, obecnie stwierdzone są okresowo występujące zniechęcenie, lęk, chwiejność nastroju, nadpobudliwość i zaburzenia snu. Powódka ma poczucie inwalidztwa i oszpeceń, odczuwa lęk przed przyszłością.

Trwały uszczerbek na zdrowiu powódki z powodu zaburzeń depresyjno-lękowych wynosi 10 %. Cierpienia psychiczne powódki łączą się ściśle z jej cierpieniami fizycznymi, dlatego najsilniejsze były w okresie 3 miesięcy i ocenić je należy jako bardzo silne, następnie przez kolejne 5 miesięcy do maja 2009r. jako znaczne, a po tym okresie jako umiarkowane.

Zły stan psychiczny powódki, utrzymywanie się objawów depresyjno-lękowych, takich jak smutek, rozdrażnienie, zniechęcenie, zaburzenia snu, chwiejność nastroju i lęk wpływały negatywnie, potęgując osłabiony już złym stanem somatycznym zaburzone funkcjonowanie w sferze aktywności życiowo-rodzinnej. Powódka wymaga terapii psychologicznej oraz psychoterapii.

(opinia pisemna biegłego lekarza psychiatry

V. K. k. 219 – 223)

Powódka decyzjami Prezesa ZUS z dnia 15 grudnia 2009r. oraz 28 grudnia 2012r. otrzymała rentę przyznaną „w drodze wyjątku” z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. (decyzje k. 72, 105)

W okresie lat 2009 – 2014 powódka została uznana za osobę całkowicie niezdolną do pracy oraz niezdolną do samodzielnej egzystencji.

(orzeczenia lekarskie k. 73, 74)

Powódka ponadto została zaliczona do znacznego stopnia niepełnosprawności.

(orzeczenie k. 75)

Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu w piśmie otrzymanym przez pozwanego w dniu 19 stycznia 2009r., żądając zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 60.000 zł.

(zgłoszenie szkody k. 14 – 12 w aktach szkody)

W piśmie otrzymanym przez pozwanego w dniu 12 lutego 2009r. powódka zażądała zadośćuczynienia w kwocie 120.000 zł, natomiast w piśmie otrzymanym przez pozwanego w dniu 2 września 2010r. zażądała dopłaty zadośćuczynienia do kwoty 200.000 zł. (pisma k. 34 – 33, 184 – 182 tamże)

Pozwany w latach 2009 – 2010 wypłacił powódce zadośćuczynienie w łącznej wysokości 100.000 zł. (niesporne)

Powódka cały czas odczuwa skutki wypadku, porusza się o kuli, jedną nogę ma krótszą, ma czynną przetokę podudzia lewego, odczuwa dolegliwości bólowe, lecz się u psychiatry i ortopedy, chodzi do psychologa. Ma wahania nastroju, często płacze. Przy cięższych pracach i zakupach wymaga pomocy osób trzecich.

(zeznania powódki – protokół rozprawy,

czas nagrania 00.04.07 – 00.13.57, k. 254)

Zarządzeniem z dnia 16 maja 2014r. (k. 175) powódka została wezwana przez profesjonalnego pełnomocnika do przekazania w terminie 7 dni biegłemu lekarzowi ortopedy całej dokumentacji radiologicznej powódki pod rygorem negatywnych skutków związanych z odmową przedstawienia żadnych dowodów z informacją, że brak zdjęć uniemożliwia wydanie opinii ortopedycznej.

Zarządzeniem z dnia 4 czerwca 2014r. (k. 177) przedłużono udzielony termin do dnia 12 czerwca 2014r., jednakże w określonym terminie powódka nie złożyła żądanej dokumentacji (pismo biegłego k. 179 – 180, notatka urzędowa k. 181)

W tych okolicznościach, postanowieniem z dnia 17 lutego 2016r. (k. 253) Sąd na podstawie art. 217 § 2 KPC oddalił wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego lekarza ortopedy, mając też na uwadze, że uszczerbek ortopedyczny na zdrowiu powódki został ustalony przez lekarza orzecznika strony przeciwnej. Na tej samej podstawie prawnej, Sąd oddalił wnioski powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa (postanowienie k. 255), uznając, że okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo co do zasady jest usprawiedliwione, aczkolwiek dochodzona pozwem kwota jest wygórowana.

Zasada odpowiedzialności pozwanego wynika z art. 822 KC w zw. z art. 436 KC i nie była kwestionowana, zatem istota rozstrzygnięcia sprowadzała się do oceny wysokości zgłoszonego roszczenia.

Należność z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę (art. 445 § 1 KC) winna być w takim stopniu „odpowiednia”, aby poszkodowany za jej pomocą mógł zatrzeć lub co najmniej złagodzić odczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną (por. uchwałę SN z dnia 8 grudnia 1973r., III CZP 37/73, OSNCP 1974/9/145) a priorytetową funkcją tej instytucji jest funkcja kompensacyjna (por. m.in. wyrok SN z dnia 10 marca 2005r., IV CSK 80/05, OSNC 2006/10/175).

Podkreślić trzeba, że skutki wypadku dotknęły osobę młodą, a istotnym elementem indywidualizującym wysokość zadośćuczynienia jest wiek poszkodowanego, bowiem intensywność cierpienia jest większa u człowieka młodego (por. wyrok SN z dnia 12 września 2002r., IV CKN 1266/00, Lex nr 80272).

Zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości, a więc prognozy na przyszłość (por. wyrok SN z dnia 3 lutego 2000r., I CKN 969/98, Lex nr 50824).

Powódka doznała na skutek wypadku 93 % uszczerbku na zdrowiu, została kaleką, jest trwale oszpecona, rozmiar cierpienia fizycznych i psychicznych był ogromny i nadal odczuwa dolegliwości bólowe. Straciła możliwość pracy, jest w złym stanie psychicznym, wymaga leczenia i terapii psychologicznej oraz pomocy osób trzecich, a przed wypadkiem była sprawna, aktywna i w pełni samodzielna.

Uwzględniając powyższe okoliczności, Sąd uznał, że zadośćuczynienie należne powódce, adekwatne do rozmiaru doznanej krzywdy, wynosi 260.000 zł i uwzględniając wypłaconą z tego tytułu kwotę 100.000 zł, zasądził dopłatę zadośćuczynienia w wysokości 160.000 zł

Podkreślić trzeba, że mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowiłoby niedopuszczalne uproszczenie, niezajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 KC (np. wyrok SN z dnia 9 listopada 2007r., VCSK 245/07, OSNC-ZD 2008, nr 4, poz. 95, wyrok SN z dnia 28 czerwca 2005r., I CK 7/05, Lex nr 153254).

Kwota zadośćuczynienia nie może stanowić sumy symbolicznej, musi przedstawiać realną wartość (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 7 września 2012r., I ACa 640/12) i dyrektywę tę realizuje zadośćuczynienie w wysokości 260.000 zł.

Nieprzekonujące są wywody pozwanego, że „realna wartość” wypłaconego powódce zadośćuczynienia wynosi 120.000 zł. Powódka w toku likwidacji szkody żądała zadośćuczynienia w wysokości 200.000 zł, a pozwany – profesjonalista na rynku ubezpieczeń, dysponujący wykwalifikowanymi służbami (m.in. lekarzami orzecznikami), mógł i powinien wypłacić powódce zadośćuczynienie adekwatne do rozmiaru szkody, i gdyby to uczynił, powódka nie musiałaby ubiegać się na drodze sądowej o dopłatę zadośćuczynienia.

Tak więc, brak jest jakichkolwiek podstaw, aby zarachować na poczet zadośćuczynienia – zamiast kwoty 100.000 zł – kwotę 120.000 zł.

Sąd oddalił żądanie zadośćuczynienia ponad kwotę 160.000 zł, jako wygórowane.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 KC, uwzględniając zarzut częściowego przedawnienia roszczenia odsetkowego.

Skoro pozew został wniesiony w dniu 4 kwietnia 2013r., to 3-letniemu przedawnieniu (art. 118 KC) uległy odsetki za okres do dnia 3 kwietnia 2010r., w związku z czym Sąd zasądził odsetki od kwoty dochodzonej pozwem od dnia 4 kwietnia 2010r., oddalając żądanie zasądzenia odsetek od dnia 8 kwietnia 2009r.

O odsetkach od kwoty ponad 80.000 zł orzeczono zgodnie z żądaniem, tj. od 7. dnia od chwili doręczenia pozwanemu rozszerzenia pozwu (pozwany przyznał, że rozszerzenie pozwu zostało mu doręczone w dniu 24 lutego 2016r.).

Powódka nadal odczuwa skutki wypadku, rokowania na przyszłość są niepomyślne, w związku z czym posiada ona interes prawny, o którym mowa w art. 189 KPC, w żądaniu ustalenia odpowiedzialności za szkody, które mogą powstać w przyszłości i Sąd uwzględnił żądanie pozwu w tym zakresie (por. uchwałę SN z dnia 24 marca 2009r., III CZP 2/09, Monitor Prawniczy 17/2009, s. 951-953).

Powódka wygrała sprawę w 80 %, zatem o kosztach procesu poniesionych przez strony orzeczono zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia (art. 100 zdanie 1 KPC).

Koszty obu stron wyniosły 7.217 zł (koszty zastępstwa procesowego + opłata skarbową powódki od pełnomocnictwa), tak więc powódka powinna ponieść koszty w takim stopniu, w jakim przegrała sprawę, tj. 20 % (7.217 zł x 20 % = 1.433,40 zł). Skoro powódka poniosła koszty w wysokości 3.617 zł, to zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.173,60 zł z tytułu częściowego zwrotu kosztów procesu.

Żądanie powódki zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki minimalnej jest całkowicie bezzasadne. Rozpoznawana sprawa jest typowa, nieskomplikowana pod względem faktycznym i prawnym, a czynności pełnomocnika powódki nie sposób uznać za jakiś szczególny wkład pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy i jej rozstrzygnięcia.

Poza tym, bezzasadne jest żądanie zwrotu opłaty skarbowej w wysokości 34 zł. Wydatkiem niezbędnym do celowego dochodzenia praw w rozumieniu art. 98 § 1 KPC jest m.in. opłata skarbową od pełnomocnictwa, natomiast opłaty skarbowe od dalszych pełnomocnictw wykraczają poza zakres kosztów, o który mowa w powołanym wyżej przepisie.

Na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. obciążono pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi od uwzględnionej części powództwa. Koszty te obejmują opłatę od pozwu po rozszerzeniu (10.000 zł) oraz wynagrodzenie biegłych (1.684,72 zł).

Z/

Doręczyć odpis wyroku wraz z uzasadnieniem pełnomocnikom stron.